

ΑΤΟΜΩΝ ΔΙΑΣΠΑΣΕΙΣ

Διά της Λεξαριθμικής θεωρίας:

- (α) Ἡ διάσπασις τοῦ ὕλικου ἀτόμου (άνόργανος ὕλη - ἄτομον) **προεβλέπεται!**
(β) Ἡ διάσπασις τοῦ γενετικοῦ ἀτόμου (ὀργανική ὕλη - ἄτομον, DNA) **προβλέπεται!**
(γ) Ἡ διάσπασις τοῦ ἠχητικοῦ ἀτόμου (ἄναρθρος φθόγγος) **προβλέπεται!**
(δ) Ἡ διάσπασις τοῦ φωνητικοῦ ἀτόμου (ἔναρθρος φθόγγος) **μὴ ἐρμηνευόμενον!**
(ε) Ἡ διάσπασις τοῦ χρονικοῦ ἀτόμου (χρόνος - ;;;) **μὴ ἐρμηνευόμενον!**

Ἐν τῇ Λεξαριθμικῇ θεωρίᾳ, δὲν ὑπάρχει εἰδοποιός διαφορὰ μεταξύ τῶν «διαφόρων» ἀτόμων, ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ αἰ μορφαί ἀνάγονται εἰς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, εἰς τὸ αὐτὸ ἄτομον.

Εἰς ὅρισμός (καὶ ἴσως ὁ ὅρισμός) ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ Α τεύχος τοῦ περιοδικοῦ ΠΑΜΜΕΓΑΣ, ἐν τῇ προσπάθειά μου νὰ διερευνήσω τὸ «**Πῶς νοεῖται ἡ σχέσις γράμματος - λέξεως - ἀριθμοῦ**» [βλέπε: Μαρκάτος, ΠΑΜΜΕΓΑΣ (ΠΑγκόσμιος Μαθηματικὴ Μελέτη Ἑλληνικῆς Γλώσσας, Λάρισα 1980, τ.Α, σελ.21]:

«Ἄτομον εἶναι τὸ τέρμα μιᾶς φυσικῆς διαδικασίας σὴν ὁποῖαν λαμβάνουν μέρος ὑπο-ατομικῆς ἢ υποστοιχειώδεις οντότητες ὑπὸ καθορισμένη ἀναλογία καὶ αὐστηρὰ διάταξη καὶ ἀπὸ τὴν ὁποῖα διαδικασία ἀναδύεται ἓνα ὄν (κάθε εἶδος ἀτόμου ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω) ποῦ θεωρεῖται ἡ ἐλαχίστη οντότης (μονάς) διὰ τὴν δημιουργία συνθετωτέρων μορφῶν (μορίων καὶ ἐνώων, ἰστών, ὀνομάτων καὶ λέξεων, ἠθικῆς ομάδος καὶ κοινωνίας, μουσικῆς συνθέσεως, δι-αρκειᾶς ἢ χρόνου)».

Ὁ ὅρισμός οὗτος ἀναφέρεται ἐπὶ παντός χώρου τοῦ ἐπιστητοῦ (ὕλη ἀνόργανος, ὕλη ὀργανική (DNA), ἦχος (ἄναρθρος φθόγγος), φωνή (ἔναρθρος φθόγγος), χρόνος), καὶ δύναται νὰ ταυτισθῇ μέ τούς ἀντιστοίχους τῆς λέξεως «στοιχεῖον»⁽¹⁾, τούς ὁποῖους ἔχουν διατυπώσῃ οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες φιλόσοφοι:

⇒ **στοιχεῖον**, ἀπλοῦς τις ἦχος τῆς φωνῆς θεωρούμενος ὡς μέρος στοιχειώδης τῆς γλώσσης, Πλάτ. Κρατ. 424D

⇒ **στοιχεῖον**, ἀδιαίρετον τῷ εἶδει, Ἄριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4.3,1.

⇒ **στοιχεῖον**. ἔστι φωνὴ ἀδιαίρετος Ἄριστ. Ποιητ. 20,22

⇒ **γράμμα**, σύμβολον, ψηφίον δι' ἕκαστον φθόγγον τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς (γράμματα λέγονται διότι γράφονται, στοιχεῖα δὲ διότι εἶναι τὰ ἀππλοῦστερα μέρη τῶν λέξεων).

(α) Ἡ διάσπασις τοῦ ἀτόμου τῆς ἀνοργάνου ὕλης⁽⁶⁾

Διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς προβλέψεως πρέπει νὰ δειχθῇ ὅτι ἡ ἔννοια *ἄτομον* συνδέεται δι-αλεκτικῶς⁽²⁾ μετ' ἔννοιας, δυνάμει ἢ ἐνεργείᾳ διαιρετῆς. Μία τοιαύτη εἶναι τὸ ὄνομα *γένος*: Ἡ διαλεκτικὴ σχέσις ἀνεκαλύφθη κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς διασχέσεως τῶν δομικῶν ὀνομάτων (μονάς, ἰδέα, εἶδος, γένος, γράμμα, ὄνομα, λέξις), ποῦ ἀφορᾷ εἰς τὸ «*ποῖον δομικόν ὄνομα προ-ηγεῖται καὶ ποῖον ἔπεται*» [ΠΑΜΜΕΓΑΣ, Λάρισα 1980, τ.Δ, σελ.100]:

Ἀλλὰ ἡ ἔννοια γένος εἶναι σύνθετος, εἶναι φύσει διαιρετῆ, ἀφοῦ συνίσταται ἐξ εἰδῶν, τὰ ὁποῖα ἐν τῷ συνόλῳ τῶν τὴν ἀπαρτίζουν. Ἀποτελεῖ τὴν μονάδα τῶν ἐμβίων ὄντων, καὶ δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς «*τὸ ἄτομον τῆς συνθετικῆς πορείας τῶν*»:

⇒ **τὰ στοιχεῖα**: *τὰ γένη εἰς εἶδη πλείω καὶ διαφέροντα διαρεῖται*, Ἄριστ. Ματαφ.

Αἱ δύο ἔννοιαι, ΑΤΟΜΟΝ καὶ ΓΕΝΟΣ ἱκανοποιοῦν τὴν «Σχέσιν Χρυσῆς Τομῆς», καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔχουν λόγον μίαν δύναμιν τοῦ μέσου καὶ ἄκρου λόγου Φ (εἶναι διαλεκτικά, εἶναι ὁμοιαὶ μορφαί, ἀνήκουν ἐν τῇ αὐτῇ γνωμονικῇ ἀκολουθίᾳ)⁽³⁾ :

[... (203), ΓΕΝΟΣ (328), ΑΤΟΜΟΝ (531), ... (859), ...]: $ΑΤΟΜΟΝ / ΓΕΝΟΣ = 531 / 328 \approx \Phi^1$.

Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ «γένος» εἶναι διαιρετόν, τὸ ἴδιον συνεπάγεται καὶ διὰ κάθε ὁμοίαν μορφήν του ἐν τῇ γνωμονικῇ ἀκολουθίᾳ, δηλαδὴ διὰ τὸ «ἄτομον».

Τοιουτοτρόπως, τὸ ἄτομον εἶναι δυνάμει διαιρετόν, ἀποτελεῖται ἐξ εἰδῶν, ἐκ τῶν ὁποίων συνεστήθη (ὑποατομικαὶ οντότητες) καὶ τὰ ὁποῖα ἀποδίδει κατὰ τὴν διάσπασίν του, τὴν διαίρεσίν του ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου: *εἶναι τὰ πρωτόνια, τὰ νετρόνια καὶ τὰ ἠλεκτρόνια, κ.α., ποῦ ἀνεκαλύφθησαν τὸν 20ον αἰῶνα, κατὰ τὴν διάσπασίν του (ἀτομικὴ ἐνέργεια)*.

Ἡ σημασία αὐτῆς τῆς ἀνακαλύψεως δὲν εἶχε συνειδοτοποιηθῆ ἐκείνην τὴν περίοδον. Ἡ πλήρης συνειδοποίησις ἐγένετο μέ τὴν ἔκδοσιν τοῦ βιβλίου ΚΟΣΜΟΣ, ΓΝΩΣΗ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑ – Πορίσματα Λεξαριθμικῆς θεωρίας ἢ τῆς δευτέρας ἐκδόσεως ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ [βλέπε: Μαρκάτος, Λάρισα 1987, σελ. 49 – 58], ὅπου εἰς τὴν τριλογίαν «**Ἀμνός, μονάς μετρήσεως**

των αμαρτιών / Η έννοια του ατόμου / Η διάσπασις του ατόμου / Γάμος, ένωση εις Εν»
 έφηρμόσθη ό Άθροιστικός Νόμος τής θεωρίας, ό όποίος συνδέει τήν στερητικήν μορφήν του
 όντος ΑΛ – τό Α=1 είναι ένεργεία στερητικών και Λ τό όν) μετά τής άθροιστικής μορφής του
 (ΑΛ – τό Α=1 είναι δυνάμει άθροιστικών):

$$ΑΛ = Α+Λ \Rightarrow \Sigma(A+Λ) \cong Λ$$

$$ΑΤΟΜΟΝ \Rightarrow Α+ΤΟΜΟΝ \Rightarrow \Sigma(A+ΤΟΜΟΝ) \cong ΤΟΜΟΝ$$

(όπου Λ τό όν ΤΟΜΟΝ, και Α+Λ ή στερητική του μορφή ΑΤΟΜΟΝ)

Η στερητική μορφή του όντος αναφέρεται εις πάν όνομα⁽⁵⁾ (λέξιν), του όποίου προτάσ-
 σεται τό Α, α=1. π.χ., *δυνατός και άδύνατος, τομός και άτομος, θρήσκος και άθρησκος,*
θεός και άθεος, λόγος και άλογος, λήθεια (λήθη) και άλήθεια.

Άθροιστικός Νόμος⁽⁴⁾: Μέγα άθροισμα των στερητικών μορφών του όντος και υπό συ-
 νθήκας ισοδυναμεί έν τώ όρίω μέ τό ίδιον τό όν.

Έρμηνεία: Τό έν άτομον δέν τέμνεται, δέν διαιρείται από μόνον του (υπό τής Φύσεως),
 τά πολλά όμως και υπό συνθήκας (τό άθροιστικόν σύμβολον «Σ») και ότε τό πλήθος των
 φθάση τόν κρίσιμον αριθμόν (τόν καθωριζόμενον υπό τής Φύσεως), και τέμνονται, (διαι-
 ρούνται, διασπώνται) και τέμνουν· παράγοντα τήν αντίστοιχον και κατ' είδος ένεργείαν.

Επεξηγήσεις

- Τό «πολλά» αντιπροσωπεύει τόν κρίσιμον αριθμόν ατόμων παντός είδους, υπό τόν
 όποιον αρχίζει ή διάσπασις ή ή διαίρεσις.
- Τό «υπό συνθήκας» αντιπροσωπεύει τας ειδικάς συνθήκας (τεχνικάς), υπό τας
 όποιάς άρχεται ή διαίρεσις, έν συνδυασμώ βεβαίως και μέ τόν απαιτούμενον κρίσι-
 μον αριθμόν.
- Τό «τέμνονται» αντιπροσωπεύει αυτήν τήν ίδιαν τήν διάσπασιν, τήν διαίρεσιν των
 πολλών και υπό συνθήκας ατόμων, κατά τήν όποιαν παράγονται αι ύποατομικά όντό-
 τητες του κατ' είδος ατόμου.

⇒Είς τήν παρούσαν περίπτωση ό άθροιστικός νόμος εκφράζει τήν *παθητικήν κατεύ-*
θυνσιν της διασπάσεως, αντιστοιχοϋσαν εις τήν *αποστοιχείωσιν του ατόμου.*

- Τό «τέμνουν» εκφράζει τήν *ένεργητικήν κατεύθυνσιν τής διαιρέσεως ή τής διασπάσεως*
 των πολλών και υπό συνθήκας ατόμων, προκαλοϋσαν τήν άποικοδόμησιν ή τήν άπο-
 στοιχείωσιν του δέκτου (του δεχομένου τήν εκλυομένην ένεργείαν των ύποατομικών όν-
 τοτήτων).

Τό *άδιαίρετον του ατόμου*, λοιπόν σημαίνει απλώς *ότι τό άτομον δέν ήμπορεί νά διαι-*
ρεθή από μόνον του (φύσει), διότι έχει ολοκληρωθή, είναι τέλειον, αυτάρκες, συμπλη-
 ρωμένον· δηλαδή τα ύποστοιχεία του (όλαι αι ύποατομικά όντότητες) έχουν χρησι-
 μοποιηθι διά τόν σχηματισμόν του και οϋδέν έχει παραμείνει άπ' έξω, πού νά μήν άνήκη
 εις αυτό.

Άν δέν είχε συμβή αυτό, τό διαμορφωθέν δέν θα ήτο άτομον, και έπομένως δέν θα
 ήδύνατο νά χρησιμοποιηθι διά συνθετωτέρας μορφάς [(μόρια, χημικά ένώσεις, κλπ.),
 (κύτταρα, ιστοί, σάρκαι), (μουσικά συνθέσεις, κλπ.), (άσματα, μελοδράματα, κλπ.), (λε-
 πτόν, ώρα, κλπ.).

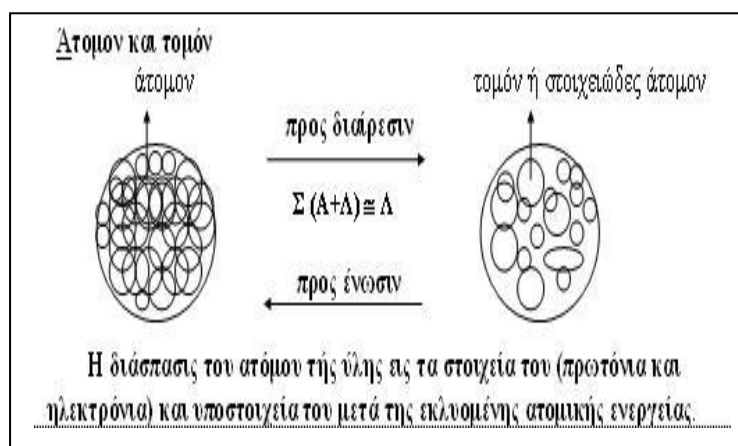
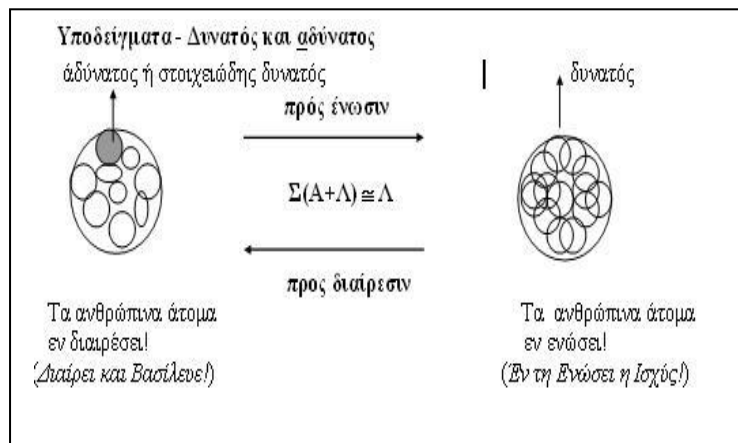
- Έτσι, υλικόν *άτομον* είναι τό ελάχιστον μόριον τής ύλης πού ήμπορεί νά ένωθι μέ άλλα
 άτομα (ή και μέ τόν έαυτόν του) διά την δημιουργίαν συνθετωτέρων μορφών (Λεύκιπ-
 πος, Δημόκριτος, Έπίκουρος), και υλικά άτομα είναι τά άδιαίρετα μόρια τής ύλης, τά
 πρώτα στοιχεία του σύμπαντος [Δημόκρ. παρ' Άριστ. περί. Οϋρανου].

Υποδείγματα:

Τά δύο κατωτέρω υποδείγματα είναι άνάστροφα, αντιστοιχοϋν δηλαδή εις άναστρόφους
 διαδικασίας:

- Είς τό πρώτον (ΑΔΥΝΑΤΟΣ και ΔΥΝΑΤΟΣ), τό όριακόν άθροισμα των στοιχειωδών
 δυνατών (ΤΩΝ ΑΔΥΝΑΤΩΝ) και υπό συνθήκας όδηγει από τήν ΔΙΑΙΡΕΣΙΝ εις τήν ΈΝΩ-
 ΣΙΝ, ή όποία ισοδυναμεί ή εξισώνεται μετά του ΔΥΝΑΤΟΥ.
- Είς τό πρώτον υπόδειγμα, ή κίνησις τής διαδικασίας γίνεται προς τά δεξιά.
- Η άνάστροφος διαδικασία (ΠΡΟΣ Τ'ΑΡΙΣΤΕΡΑ) όδηγει από τήν ΕΝΩΣΙΝ (ΔΥΝΑΤΟΣ)
 προς τήν ΔΙΑΙΡΕΣΙΝ (ΑΔΥΝΑΤΟΣ)

- Είς τό δεύτερον (ΑΤΟΜΟΝ καί ΤΟΜΟΝ), τό όριακόν άθροισμα τών στοιχειωδών τομών (ΤΩΝ ΑΤΟΜΩΝ) καί ύπό συνθήκας όδηγεί άπό τήν ΕΝΩΣΙΝ εις τήν ΔΙΑΙΡΕΣΙΝ, ή όποία ίσοδυναμεί ή εξισώνεται μετά του ΤΟΜΟΥ.
- Είς τό δεύτερον ύπόδειγμα, επίσης ή κίνησης τής διαδικασίας γίνεται προς τά δεξιά.
- Ή άνάστροφος διαδικασία (ΠΡΟΣ Τ'ΑΡΙΣΤΕΡΑ) όδηγεί άπό τήν ΔΙΑΙΡΕΣΙΝ (ΤΟΜΟΝ) προς τήν ΕΝΩΣΙΝ (ΑΤΟΜΟΝ).

ΠΑΡΑΠΟΜΠΑΙ:

(1) Τήν λέξιν «στοιχεία» μετεχειρίσθη πρώτος ό Πλάτων): τα πρώτα στοιχεία., έξ ών ήμείς τε ζυγκείμεθα και τ' άλλα (Θεαίτ., 201^E) / τά τών πάντων στοιχεία (Πολιτ. 278C) / αυτά πθέμενα στοιχεία του παντός (Τίμ. 48B) [βλέπε Μαρκάτος, ΤΟ DNA ΟΜΙΛΕΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑ! – Πλατωνικοί Διάλογοι, Λάρισα 2006, σελ.37].

(2) Ή έννοια τής «διαλεκτικής» όρίζεται κατά τό πνεύμα τής Λεξαριθμικής θεωρίας: έκκινά μέν έκ του όρισμού τών Αρχαίων (ή τέχνη του διαλέγεσθαι, ήτοι του συζητείν κατ' έρωτοαπόκρισιν – διάλογος μεταξύ προσώπων (έλλόγων όντων)), διευρύνει δέ, ώστε ό διάλογος νά συμπεριλάβη και τά άλογα όντα: «**διαλεκτική**»: ή μεταξύ δύο ή περισσοτέρων όντων (άλόγων ή έλλόγων) διάλογος, διά τήν βήμα προς βήμα προώθησιν τών δομικών στοιχείων μιås αξιωματικής βάσεως, κατά φύσιν ή κατά θέσιν άποδεκτήν, μέ τελικόν σκοπόν τήν έξαγωγήν τής άληθείας.

(3) «Γνωμονική Άκολουθία είναι μία ακολουθία τύπου Fibonacci (1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, ...), όπου τά μέλη τής είναι λέξεις - αριθμοί, και κάθε μέλος άπό του τρίτου και πέραν ίσοϋται μέ τό άθροισμα τών δύο προηγούμενων: λέξις(1) + λέξις(2) = λέξις(3), λέξις(2) + λέξις(3) = λέξις(4), ..., λέξις(v-2) + λέξις(v-1) = λέξις(v), και λέξις(v) / λέξις(v-1) = Φ (ή χρυσή τομή ή ό μέσος και άκρος λόγος, ό συντελεστής τής συνεχείας και τής όμοιότητας τών όντων (παγκόσμιος σταθερά - Όμοιοι μορφαί): 203+328 = 531, 328+531=859, ...

Τά μέλη πάσης Γνωμονικής ακολουθίας συγκρίνονται μέ τά μέλη ενός γενεαλογικού δένδρου: πρόπαππος, πάππος, πατήρ, υίός, έγγονός, διαέγγονος, ..., άνήκουν δηλαδή εις τό ίδιον γενεαλογικόν δένδρον έννοιών. Είς κάθε Γνωμονικήν Άκολουθίαν (ΓΑ) διακρίνομεν τόν παραγωγών τής (τόν ελάχιστον έκ τών άπειρων πρακτικώς) και τήν γεννήτορα έννοιάν τής: π.χ., έν τή (ΓΑ) 203, 328, 531, ..., ό μέν αριθμός 328 είναι ό ελάχιστος παραγωγός τής, ό δέ αριθμός 203 είναι ή γεννήτωρ έννοια,

(4) Ό Νόμος είναι ισχυρός, τόσοσν διά τόν μικρόκοσμον όσον και διά τόν μακρόκοσμον (όργανικόν και

άνοργανον), όπως επίσης και διά πᾶσαν δραστηριότητα τοῦ σύμπαντος (κοινωνία, μουσική, ἦχος, φωνή, λόγος, ὁμιλία, χρόνος).

(5) Αἱ ἔννοιαι *λέξις* καί *ὄνομα* διακρίνονται (ὅπου «λέξις» ἀνάγνωσε καί κατανόησε «ὄνομα»):

Τό *ὄνομα* ἐτυμολογεῖται ἀπό τό *γινώσκω* (μαθαίνω, καταλαβαίνω), κατά τήν κλασικήν ἐτυμολογίαν, καί ἐπομένως μποροῦμε νά ὀρίσωμεν τάς δύο ἐννοίας (λέξις καί ὄνομα), κατά τό σχῆμα:

Ἄφηγοῦμαι κάτι (λέξις), ἀφοῦ προηγουμένως τό γνωρίσω (ὄνομα), ἢ

I. Ἐρευνῶ κάτι (πρόσωπον ἢ πράγμα) καί φθάνω εἰς τό νά μπορῶ νά τό ὀρίσω, νά τό ὀνομάσω (ὄνομα).

II. Ἐχων γνωρίσει τό πράγμα ἢ τό πρόσωπον, μπορῶ νά τό ἀφηγηθῶ, μπορῶ νά μιλήσω δι'αυτό (ὄνομα).

Βλέπομεν λοιπόν ὅτι τό ὄνομα (γνώσις τοῦ πράγματος) προηγεῖται τῆς λέξεως (ἀφήγησις τοῦ πράγματος).

(6) Αἱ ὑπόλοιποι περιπτώσεις προσεχῶς.